

Щось у мені вже відболіло,
Взялося тугою самотини.
Відбагряніло, відбіліло,
Пожухли навіть спогади і сни.
Нащо вслухатися у голоси —
На серці сині пасамуги.
Хоч, зимо, хугою заголоси.
Проте перевелися й хуги.
Душа моя не від нудоти —
Від трепету не встигнуть за людьми —
Налита стумою по доти,
Що може через край хлюпнуть слізьми.
Напевне б, я зламався, мов стебло,
Від туги темного полону,
Якби в моєму серці не було
Твого, партіє, озону.

1981

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.